

Sygn. akt I C 6/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Poręba

Protokolant: prot. sąd. Paulina Polecka

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko W. Ć.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. Ć. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 291,34 zł (dwieście dziewięćdziesiąt jeden 34/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 maja 2017 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego W. Ć. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z./

- odnotować wyrok,

- kal. 21 dni

Dnia 07 marca 2018 roku Sędzia:

Sygn. akt I C 6/18

UZASADNIENIE

wyroku z 7.03.2018 r.

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. (następca prawny (...) S.A. Oddział w Polsce), w pozwie wniesionym 23.05.2017 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, w trybie elektronicznego postępowania upominawczego, domagała się zasądzenia od pozwanego W. Ć. kwoty 436,91 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 351,00 zł od 23.05.2017 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 85,91 zł od dnia 23.05.2017 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 1-3 i 10-11).

W uzasadnieniu wskazano, że kwota dochodzona pozwem wynika z niezapłaconych przez pozwanego II, III i IV raty składki z tytułu umowy OC wynikającej z polisy nr (...).

W dniu 11.07.2017 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, czyli sądu właściwości ogólnej pozwanego (k. 4).

Dnia 30.10.2017 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w uwzględnieniu żądania pozwu (k. 33)

W dniu 20.11.2017 r. pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że w 2013 r. samochód objęty polisą został sprzedany i wszelkie dokumenty dot. ubezpieczenia zostały przekazane nowemu właścicielowi. Dodatkowo wskazał, że nie miał świadomości, że umowa ubezpieczenia odnowi się automatycznie. Niezależnie od powyższych twierdzeń pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem w całości (k. 5).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda odniósł się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, wskazując, że data najdawniej wymagalnej raty składki ubezpieczeniowej przypada na 20.05.2014 r., zaś pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przed Sądem Rejonowym w Lublinie – Zachód VI Wydział Cywilny został złożony 21.04.2017 r. (k. 50-51)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. Ć. zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC samochodu S. nr rej. (...) (numer polisy: (...)) na okres do 11.01.2014 r.

Strona powodowa dokonała automatycznego wznowienia polisy na okres od 20.02.2014 r. do 19.02.2015 r. Wysokość każdej z 4 rat składki została obliczona na 117 zł, a termin ich płatności upływał kolejno: 20.02.2014 r., 20.05.2014 r., 20.08.2014 r., 20.11.2014 r.

Dowód: polisa ubezpieczeniowa – k. 14-18

Pismem z 14.07.2014 r. strona powodowa bezskutecznie wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 351,00 zł z tytułu niezapłacenia II, III i IV raty składki ubezpieczeniowej.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 19, niesporne

W dniu 26.10.2016 r. A. A. z siedzibą we S. zawarł z (...) S.A. umowę sprzedaży oddziału przedsiębiorstwa – (...) S.A. Oddział w Polsce, na mocy której (...) S.A. wstąpiła w prawa i obowiązki A. A. z siedzibą w S..

Dowód: umowa sprzedaży oddziału przedsiębiorstwa k. 29-32

Stan faktyczny niniejszej sprawy był w tym zakresie niesporny, gdyż pozwany nie kwestionował, że nie zapłacił II, III i IV raty składki wynikającej ze wznowionej polisy, a twierdził jedynie, że sprzedał samochód i nie miał świadomości, że umowa ubezpieczenia odnowi się automatycznie.

Treść i forma dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie budziły wątpliwości sądu, nie były też kwestionowane przez pozwaną, dlatego sąd dał im wiarę.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego odnośnie sprzedaży pojazdu objętego ochroną ubezpieczeniową u powoda. Pozwany nie przedłożył na poparcie swoich twierdzeń żadnego dowodu tj. np. umowy sprzedaży samochodu, a zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W przypadku umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.).

W myśl art. 28 ust. 1 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.), jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następną umową na kolejne 12 miesięcy. Natomiast zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności. W myśl zaś ust. 4 art. 32 posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym nastąpiło przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o okolicznościach, o których mowa w ust. 1.

Analiza w/w przepisów prowadzi do wniosku, że ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych wprowadza nie tylko zasadę automatycznego wznowienia umowy, lecz także solidarną odpowiedzialność zbywcy i nabywcy pojazdu za uiszczenie składki ubezpieczeniowej należnej do dnia powiadomienia. W interesie zbywcy pojazdu leży więc jak najszybsze dokonanie powiadomienia zakładu ubezpieczeń o fakcie zbycia pojazdu i danych osobowych nabywcy, gdyż opieszałość zbywcy może spowodować konieczność zapłacenia przez niego składki za okres ubezpieczenia po zbyciu pojazdu.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na pozwanym spoczywał obowiązek udowodnienia, że doszło do skutecznego powiadomienia powoda o sprzedaży samochodu lub o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia, co miałyby wpływ na jego odpowiedzialność w zakresie obowiązku zapłaty przewidzianej umową składki ubezpieczeniowej. Tymczasem pozwany nie dokonał powiadomienia powoda o sprzedaży samochodu objętego ochroną ubezpieczeniową. Także na etapie postępowania sądowego nie przedłożył dowodu sprzedaży samochodu objętego ubezpieczeniem, dlatego sąd nie dał temu wiary. Niezależnie jednak od tego, należy uznać że nawet gdyby pozwany zawarł taką umowę sprzedaży, to byłby zobowiązany solidarnie wraz z nabywcą pojazdu do zapłaty w całości naliczonej przez ubezpieczyciela składki ubezpieczeniowej. Solidarność zbywcy i nabywcy pojazdu objętego ochroną ubezpieczeniową do czasu powiadomienia ubezpieczyciela o zbyciu, polega na tym, że ubezpieczyciel może domagać się zapłaty składki z tytułu umowy ubezpieczenia od zbywcy lub nabywcy łącznie lub od każdego z nich z osobna (art. 366 k.c. w zw. z art. 32 ust. 4 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda w całości, wskazując jako jego początek 14.07.2014 r. tj. datę wezwania do zapłaty przez ubezpieczyciela. Pełnomocnik powoda w odpowiedzi na sprzeciw stwierdził, że data najdawniej wymagalnej raty składki ubezpieczeniowej przypada na 20.05.2014 r., zaś pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przed Sądem Rejonowym w Lublinie – Zachód VI Wydział Cywilny został złożony 21.04.2017 r.

Odnosząc się do tych stanowisk Sąd ustalił, że datą wniesienia pozwu do Sądu Rejonowego w Lublinie – Zachód jest 23.05.2017 r., a nie jak wskazał pełnomocnik powoda 21.04.2017 r.

Zgodnie z art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat 3. W związku z tym, że powód dochodził zapłaty II, III i IV raty składki ubezpieczeniowej z terminami płatności kolejno do: 20.05.2014 r., 20.08.2014 r., 20.11.2014 r., a pozew został złożony w dniu 23.05.2017 r., trzyletni termin przedawnienia upłynął odnośnie II raty składki w dniu 21.05.2014 r. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 bieg terminu przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. Zatem do pozostałych rat tj. III i IV, bieg terminu przedawnienia został przerwany wniesieniem pozwu 23.05.2017 r.

W związku z powyższym sąd zasądził od pozwanego kwotę odpowiadającą wysokości III i IV raty składki ubezpieczeniowej, tj 234 zł oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie od tej kwoty, wynikające z polisy nr (...), w wysokości 57,34 zł, łącznie 291,34 zł. Oddalono natomiast żądanie powoda odnośnie II raty składki tj. 117 zł i skapitalizowanych odsetek od tej kwoty w wysokości 28, 57 zł. liczonych od 23.06.2014r. (data wg wskazań samego powoda) do 22.05.2017r. (ostatni dzień kapitalizacji przed wniesieniem pozwu), jako roszczeń przedawnionych.

Odnosnie ustalenia daty, od której strona powodowa może się domagać odsetek od zasądzonej kwoty, sąd orzekł na zasadzie art. 481 § 1 k.c. i zgodnie z żądaniem pozwu; zaznaczyć należy, iż wierzyciel może domagać się odsetek od skapitalizowanych odsetek dopiero od dnia wytoczenia powództwa i tak też powód uczynił.

W związku z powyższym orzeczono jak w punkcie I i II wyroku

O kosztach (pkt III wyroku) orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty zasądzone od pozwanego na rzecz powoda złożyły się: 30 zł opłaty od pozwu, 90 zł wynagrodzenia pełnomocnika powoda (stosownie do § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd nie zastosował art. 100 k.p.c. stosunkowo rozdzielając koszty w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań pozwu, ponieważ na koszty procesu w niniejszym postępowaniu składała się minimalna opłata od pozwu – 30 zł i minimalna stawka wynagrodzenia pełnomocnika przy wartości przedmiotu sporu do 500 zł, która zgodnie z § 2 pkt 1 ustawy, o której mowa powyżej, wynosi 90 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)